

гове и въ срѣдата на крѣга Резосъ поставилъ шатъра си, колесницата си, която била украсена само съ злато и сребро, златното си въоръжение и вързалъ бѣлоснѣжнитѣ и бързоноги коне. Легналъ и заспалъ.

Новината за пристигането на тракийския царь се разнесла изъ Троя. Троянцитѣ ликували. Отъ неговото идване, може би, зависѣла сѣдбата на града. Изпратили военачалникътъ Дидонъ да разузнае какво става въ лагера на гърцитѣ.

Тъкмо тогава, обаче, и гърцитѣ изпратили знаменития Одисей и приятеля му Диомедъ, който щѣо се славилъ съ хубавитѣ си коне и завиждалъ на Резоса за това, че той ималъ по-хубави отъ неговитѣ, да разузнаятъ какво става край стеницѣ на Троя. Тѣ хванали Дидона и подъ смъртна закана го принудили да разправи всичко каквото знае. Дидонъ казалъ за пристигането на Резоса и двамата хитри гърци се опжтили къмъ стана на тракийския герой. Всички спѣли. Диомедъ убилъ тихо дванадесетъ

тракийци и се доближили до царя. Предчувствията на Аргантиноя се сбжднали. Резосъ билъ убитъ отъ завистника Диомедъ. Одисей въ това време отвързалъ конетѣ. Двамата се качили върху имъ и се опжтили къмъ гърцкитѣ кораби. Интересни сѣ думитѣ на стареца Несторъ, който прѣвъ срѣщналъ ездчитѣ. — „Наистина, казалъ той, конетѣ приличатъ по красота на дивнитѣ свѣтозарни лѣчи на небесното слънце. Азъ макаръ и старъ, постоянно съмъ билъ въ боеветѣ срещу троянцитѣ, като воинъ, но никога, кълна се, до днесъ не съмъ виждалъ такива дивни божествени коне. Навѣрно ви е срѣщналъ нѣкой боговетѣ и ви ги е подарилъ самъ“.

При вестъта, за смъртта на Резоса Аргантиноя се върнала въ Хиосъ, скитала отъ скръбъ сама по горитѣ и го викала по име. Тракийцитѣ му построили мавзолей и пренесли тѣлото му въ него. Много столѣтия следъ това тѣ пѣли пѣсни за голѣмия тракийски герой.

